

Vadászijas nap a Várerdei Vadaskertben

Lassan hagyománynak számító vadászijas napot rendeztek a Várerdei Vadaskert Zrt. közel 100 Ha területén. A Bükk szélén, vadregényes hegyek lábánál terül el ez a vadászterület, ami a szívemnek olyan kedves.

Talán azért, mert már annyi élményt sikerült itt gyűjtenem, és mert a vendéglátónk maximális hozzáállása, bizonyítja azt, hogy van hely, ahol nem csak szeretik és megtűrik, de felkészülten várják is a magyar és a külföldi vadászijasokat egyaránt.

De azért is szeretek visszajárni, mert itt sikerült elejtenem életem első vaddisznóját is. Az első nagyvadat, ami azt hiszem - mint első vad - minden vadászijasznak mérföldkő az életében. És nemcsak az első vad miatt kedves számomra az emlék, hanem azért is, mert a fáklya fényénél itt hallottam először zengeni a vadászkiáltást az elejtett vad felett, ami igen felemelő és azóta is magával ragadó élmény életemben.

A területen már évek óta tartanak íjas napokat, amikor csak és kizárólag íjjal lehet a vadászni. Igen mérsékelt napi díj mellett ezen a napon Diana jóvoltából a szerencsések fél áron juthatnak elejtési esélyhez, ami igen kedvező feltétel minden vadászijas számára. A Bükk lábánál, Szilvásvárad mellett fekvő hegyoldalba érkeztünk meg, ahol a vendéglátónk takaros portáján fogadtak bennünket. A területen a korábbi vadászijas tapasztalatokat felhasználva szinte mindig alakítanak ki újabb és újabb leseket, leshelyeket, dagonyáknál, szóróknál. Így abban az esetben sem kell aggódnia az ide látogató íjasoknak, hogy nem tudják őket megfelelő helyre kitenni, ha sok vadászni vágyó érkezik egyszerre. A területen van lehetőség a cserkeléses és a les vadászatra is.

Ezen a napon a vaddisznót szerettük volna terítékre hozni, de természetesen a kísérlők figyelmeztetett minket, hogyha róka kerülne a lövonalba, ne fogjuk vissza magunkat.

Milyen szerencsés is a vadászijas, mert nem kell attól tartania, hogy ha a szórónál megjelenik egy róka, akkor nem tud löni, nehogy elzavarja az áhított disznót. Hiszen abban a szerencsés helyzetben vagyunk, hogy minden aggodalom nélkül löhetünk, hiszen a vessző suhanása nem veri fel az erdő csendjét és egy negyed óra múlva jó eséllyel ülhetünk tovább, hátha kijönnek a disznók is a sűrűből. A hétvégén a vártnál kevesebben, mindössze hatan tudtunk részt venni, de így is sikerekkel és élménnyel gazdagodtunk.

A hétvégén két malac és egy süldő került terítékre Diana jóvoltából.

A hajnali órák már kint találtak a területen, ahol egy újonnan kialakított lest próbálhattam ki. Alighogy elfoglaltam a helyemet, egy kicsit jobban szemügyre vettem a terepet, ahova a mai napon a vadászatot terveztem. A les egy 6 méter magas fára volt kialakítva egy domboldalon, ami igen kecsegtetőnek tűnt. A lombok között egész elbújva, de megfelelő kilátással és kilövési lehetőséggel ülhettem észrevétlenül. A helyesen kialakított lest a kemény ülőke ellenére igen hamar komfortosan rendeztem be. Helye volt az íjat tartó kampónak, a hátizsáknak, és minden egyéb felszerelésemnek. Mivel mindig viszek magammal egy puha ülőpárnát, így pár perc múlva nem is cseréltem volna senki fiával. A délelőtt hamar elszállt, és csak egy konda motoszkált körülöttem. A koca nem hozta ki a malacokat, mert persze szél alól jött, és ahogy szagot fogott, hangos fújtatással vezette el csemetéit a sűrűben.

A déli órák hamar elszálltak, amit a Szalajka-völgyi pizstráng ebéddel töltöttünk el és egy kis felszerelés hangolással. A délután már ismét a lesen talált, ahol jóllakottan és boldogan foglaltam el helyemet. A csendet csak a szajkók hangos rikácsolása törte meg, de hiába szálltak le, hogy kicsit lakmározzanak a szórón. Sajnos azt soha nem

várták meg, hogy íjamat a kezembe vegyem. Bizony szemfüles egy madár. Méltó helye lesz a falamon, ha egyszer sikerülne egyet terítékre hoznom.

Az este kezdett megérkezni. A nap is fáradtan indult aludni, amikor két nagyobb harmad és negyed év körüli kan jött ki a szóróra. Hangosan kezdtek el csemegézni a kiszórt triticales-n, amikor íjamat kézbe véve teszteltem, hogyan reagálnak az íj kihúzására. Örömmel vettem tudomásul, hogy az íj megfeszítésének hangját elfedte a mögöttem messze meghúzódó, de állandóan csörgedező patak zaja.

Majd íjam leengedve gyönyörködtem a disznókban, de nem voltak kint sokáig. Valami mégsem tetszett nekik, vagy egyszerűen csak meghallhattak valamit és nem maradtak.

Nem sokkal utánuk ismét zörgött a bozót, és előtűnt egy csíkos hát.

Szívem vadabbul dobogott, mert tudtam, hogy nem sok időm marad. Vészesen közeledett az este és tudtam, hogy nemsokára a mai vadászat is véget ér.

Gyorsan, de csendben íjamat az ölembe helyeztem és elindítottam a kamerámat is. Egy gyors fohász magamban, és onnan csakis a disznókra figyeltem. Két koca jött ki és hozta közel tucatszámú csemetéjét. Kinéztem magamnak egy nagyobb malacot, ami már csíkjaitól megszabadulva, barnászörös szőrzetében lépkedett a kocák és a testvérei gyűrűjében. Az íjat megfeszítve gondosan céloztam, de lövésre még nem gondoltam, mert mindig volt mögötte egy-egy testvére. Így kihúzva az íjat követtem a malacot, míg nem egyszer keresztben állva, jó felületet mutatva enni kezdett.

Nem sokat gondolkodtam, csak ellenőriztem az irányzék tuskóját és gondosan célozva érintettem meg az elsütőt. A vessző csendben szelte át a levegőt és hangos becsapódással jelezte a találatot. A rikító tollak jól mutatták a lövésem, melyet kicsit magas, de tüdőlövésnek véltem. Persze a konda hangos vágásban csörtetett be a kökénybe és tova. Mire összeszedtem magam, kísérőm is megjött és lámpánál kezdtük meg a lőtt vad után keresését. Már a rálövés helyén megtaláltuk a vesszőt és a bő vérnyomot, ami kecsegtető és könnyen követhető volt. A kökényben nehezen haladva, de hamar - 15 méter után - megtaláltuk a kökénybokor alján a már dermedt malacot. Jól láttam: magas tüdőlövést ejtettem.

Boldog mosollyal fogadtam a gratulációt és már teljes sötétben mentünk összeszedni a többieket.

Sajnos ezen az esti lesen csak nekem kedvezett a vadászszerencse, de a többiektől boldogan gyűjtöttem be a gratulációkat.

Az este hamar éjszakába szaladt, és a teríték fotók után indultam haza boldogan, és élményekkel tele, de tudva, hogy erre a helyre még sokszor visszajövök.

Vadászüdvözlettel: Lukács Tamás